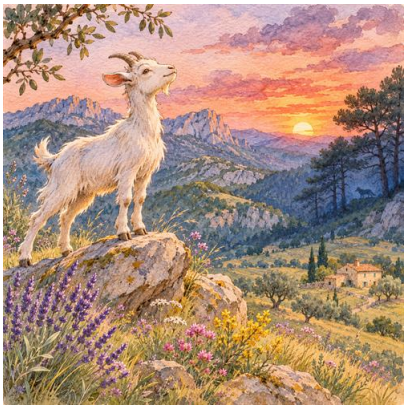

La cabra del senyor Seguin

El senyor Seguin mai no havia tingut sort amb les seves cabres.

Les cuidava bé, els preparava un estable calent i els portava l'herba més tendra. Però totes acabaven mirant les muntanyes i, un dia o altre, trencaven la corda i fugien.

A la muntanya hi vivia un llop.

Després de perdre sis cabres, el senyor Seguin en va comprar una de molt jove. Era blanca, amb els ulls dolços, la barba curta i unes peülles negres i lluents.

La va anomenar Blanqueta.

—Aquesta serà feliç amb mi —va pensar—. És massa petita per voler marxar.

El senyor Seguin va lligar la Blanqueta en un prat envoltat d'arços. L'anava a veure sovint, li duia civada i li gratava el front.

Durant un temps, la cabreta semblava contenta.

Però alçant el cap podia veure els cims, els pins i els prats plens de flors. Els ocells baixaven de la muntanya i li explicaven com era

córrer sense corda.

La Blanqueta va començar a trobar l'herba del tancat insípida.

Un matí va dir:

—Senyor Seguin, deixa'm anar a la muntanya.

L'home va deixar caure el bol de civada.

—No diguis això! Les meves altres cabres també van voler marxar i el llop se les va endur.

—Però jo seré prudent.

—La Rena també era prudent. La Parda era forta. La Banya Llarga va lluitar tota la nit. Cap no va tornar.

La Blanqueta va abaixar el cap, però no va canviar d'idea.

—Aquí estic segura, però no soc lliure.

El senyor Seguin, espantat, la va tancar a l'estable. Va oblidar, però, una finestra petita.

Quan es va fer de dia, la Blanqueta hi va passar i va córrer cap a la muntanya.

Quin dia tan meravellós!

La cabreta saltava sobre les roques, travessava rierols i tastava plantes que no havia vist mai. Les ginestes li arribaven fins a les banyes i l'espígol perfumava l'aire.

Les flors s'inclinaven al seu pas. Un isard li va ensenyar a pujar per un sender estret. Una àguila li va indicar on naixia l'aigua més fresca.

Des del cim, la casa del senyor Seguin semblava una capsa petita.

—Que gran és el món! —va exclamar la Blanqueta.

A la tarda, el sol va tenyir les muntanyes de color rosa. Llavors va sonar una trompa des de la vall.

Era el senyor Seguin que la cridava.

—Torna, Blanqueta! El llop sortirà quan es faci fosc!

La cabreta va mirar el camí de casa. Encara podia tornar. Va fer unes passes vall avall, però es va girar cap als prats immensos.

Havia conegut la llibertat durant un dia i no volia tornar a viure lligada.

Quan les últimes llums van desaparèixer, va sentir un soroll entre els pins.

Dues orelles punxegudes, dos ulls brillants i una ombra grisa.

Era el llop.

La Blanqueta va col·locar-se davant d'una roca perquè no pogués atacar-la per darrere. Va abaixar les banyes.

El llop va avançar. La cabreta el va fer retrocedir d'un cop. Van lluitar sota les estrelles.

Cada vegada que la Blanqueta sentia la trompa llunyana, trobava forces per resistir una mica més.

La lluna va travessar tot el cel. Les estrelles van anar apagant-se. La Blanqueta estava ferida i cansada, però encara es mantenia dreta.

Quan va arribar l’alba, va sonar el cant d’un gall a la vall.

La cabreta va mirar per última vegada el paisatge que havia escollit. Després, la seva campaneta va deixar de sonar.

El senyor Seguin ho va comprendre des de casa seva.

Durant molt temps va recordar la Blanqueta. Va entendre que estimar algú no consisteix només a protegir-lo ni tampoc a deixar-lo sol davant de tots els perills.

I quan va tornar a tenir cura d’una cabra, va construir un prat molt més gran, va reforçar les tanques i cada dia l’acompanyava a caminar pels primers camins de la muntanya.